

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-12/17-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg na temelju generalne punomoći, broj: Su-511/2013 zastupa opunomoćenica Irena Brezovečki, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe, Grada Lipika iz Lipika, zastupana po opunomoćeniku Dejanu Španoviću, odvjetniku u Zagrebu, Trnjanska cesta 59, radi naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 12. srpnja 2017.

presudio je

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/212, urbroj: 376-10/JĐ-17-14 (HP) od 3. siječnja 2017. godine.

II. Ova će se presuda objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osposrenim rješenjem tuženika utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na pojedinačno navedenim nekretninama u k.o. Antunovac i dr. koje je vlasništvo, odnosno pod upravom Grada Lipika te se tužitelju kao infrastrukturuom operatoru za te nekretnine izdaje potvrda o pravu puta (točka I. izreke). Nadalje se utvrđuje visina naknade za pravo puta na nekretninama iz točke I. izreke u iznosu od 195.944,15 kn godišnje (točka II. izreke).

Tužitelj u tužbi ističe da je upravni postupak pokrenut po zahtjevu zainteresirane osobe, Grada Lipika, radi utvrđivanja tužitelja kao infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) izgrađenu na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe, odnosno općim dobrima pod njezinim upravljanjem. Na temelju navedenog zahtjeva zainteresirane osobe tuženik je pokrenuo inspekcijski postupak nad tužiteljem i donio rješenje od 15. lipnja 2016. godine kojim je tužitelju naredio niz obveza vezanih za prikupljanje podataka po kom rješenju je tužitelj i postupio te dostavio zatraženo. Obzirom da je Grad odustao od sklapanja ugovora i uređenja odnosa s tužiteljem kao infrastrukturnim operatorom putem služnosti te inzistirao na izdavanju potvrde o pravu puta, HAKOM je donio dana 23. studenoga 2016. godine zaključak kojim je tužitelju naložio dostavu kompletnog geodetskog elaborata za cjelokupni EKI na administrativnom području Grada, neovisno o upisanom vlasniku ili kulturi nekretnina kao i

dostavu Tablice 1 i izvotka iz zemljišnih knjiga za sve čestice na području Grada a koje su u vlasništvu Grada ili u naravi općeg dobra pod upravom Grada. Konačno je tuženik dana 3. siječnja 2017. godine donio osporavano rješenje, čiji sastavni dio čini i priložena potvrda o pravu puta broj: 8255 i Tablica 1. Smatra da je osporenim rješenjem pogrešno primijenjeno materijalno pravo, jer je tuženik priznao pravo vlasništva i upravljanja zainteresiranoj osobi, te status ovlaštenika naknade za pravo puta, na niz nekretnina koje se ne nalaze u vlasništvu Grada niti su pod njegovim upravljanjem, što je po mišljenju tužitelja suprotno odredbi članka 28. stavak 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14.-dalje: ZEK) ali i stanju u zemljišnim knjigama te isto tako dokumentaciji dostavljenoj od strane tužitelja. Tužitelj navodi neke od nekretnina u zemljišnim knjigama koje ne glase na zainteresiranu osobu, već na druge osobe te ističe da u odnosu na neke nekretnine uopće nema podataka o vlasnicima. Tako npr. ističe da se neke nekretnine nalaze upisane na „Dobrovoljno vatrogasno društvo“; „Dobrovoljno vatrogasno društvo Poljana“; DVD Dobrovac; društveno vlasništvo – korisnik Općina Pakrac“..., pozivajući se na odredbe Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine, broj 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/12. i 152/14.) prema kojem javna dobra mogu biti u općoj ili javnoj uporabi te na odredbe o pretvorbi društvenog vlasništva jer se neki upisi i dalje vode kao društveno vlasništvo, a zainteresirana osoba ničim nije dokazala vlasništvo ili upravljanje na česticama obuhvaćenim osporenim rješenjem. Poziva se na odredbu članka 28. stavak 4. ZEK-a i članka 5. stavak 1. Pravilnika po kojem je tuženik ovlašten izdati potvrdu o pravu puta i priznati status ovlaštenika naknade za pravo puta Gradu ali samo za one nekretnine za koje je postupanjem s povjerenjem u zemljišne knjige, odnosno izvotka iz zemljišnih knjiga, mogao nesporno utvrditi na kojim je to točno nekretninama Grad upisan kao vlasnik ili kao upravitelj općeg dobra. Svako drugo postupanje nije u nadležnosti tuženika već ulazi u sudsku nadležnost. Dakle, Gard Lipik mora biti upisan kao vlasnik nekretnine ili upravitelj općeg dobra da bi se smatrao ovlaštenikom naknade za pravo puta na tim česticama. Ukoliko bi Grad Lipik doista bio vlasnik ili upravitelj svih čestica obuhvaćenih izrekom osporenog rješenja, onda bi to bilo vidljivo i iz kolone vlasnik ili upravitelj priložene Tablice 1 koja čini sastavni dio osporenog rješenja, međutim Grad se nije legitimirao u postupku sukladno članku 5. stavak 1. Pravilnika niti dokazao da je upravitelj općeg dobra odnosno vlasnik čestica obuhvaćenih rješenjem. Smatra neosnovanim da teret dokazivanja o vlasništvu Grada odnosno njegovim upravljanjem nekretnina, tuženik prebacuje na tužitelja. Tužitelj zatim ukazuje na razlike između općeg dobra i javnog dobra u općoj uporabi, obrazlažući kako opća dobra kao dijelovi prirode po svojim osobinama ne mogu biti u vlasništvu nego na uporabi svih, dok javna dobra u općoj uporabi mogu biti objektom prava vlasništva javnopravnih osoba te ističe kako iz mjerodavnih odredbi ZEK-a ne proizlazi da bi reguliranje imovinsko-pravnih odnosa između tužitelja kao infrastrukturnog operatora i zainteresirane osobe bila pretpostavka za sigurnu uporabu i cjelovitost mreže te međusobno djelovanje elektroničkih komunikacijskih usluga. Tužitelj se u smislu navedenog poziva na stajalište Općinskog suda u Zlataru izraženo u rješenju poslovni broj: Psp-24/2016 od 5. srpnja 2016. godine. Po mišljenju tužitelja pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje proizlazi iz pogrešno utvrđene činjenice da bi zainteresirana osoba bila vlasnik ili upravitelj svih nekretnina obuhvaćenih rješenjem pa se poziva na odredbe Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi i upravi (Narodne novine, broj 19/13.-pročišćeni tekst i 137/15.-ispravak), Zakon o cestama (Narodne novine, broj 84/11., 18/13., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.-dalje: ZoC) i Zakon o komunalnom gospodarstvu (Narodne novine, broj 36/95., 70/97., 128/99., 57/00., 129/00., 59/01., 82/04., 178/04., 38/09., 79/09., 49/11., 84/11., 90/11., 144/12., 94/13., 153/13. i 36/15.). Povreda

pravila postupka proizlazi iz obrazloženja tuženika da se popis nekretnina temelji na geodetskom elaboratu kojeg je izradio tužitelj, što je točno, ali da navedeno ne može dokazivati aktivnu legitimaciju zainteresirane osobe. Predlaže u skladu s odredbom članka 26. stavak 2. ZUS-a donijeti rješenje kojim se odgađa izvršenje rješenja tuženika od 3. siječnja 2017. do pravomoćnosti odluke u ovom sporu te potom uvažiti tužbu i poništiti osporeno rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da se konkretni postupak vodio sukladno odredbi članka 28. stavak 6. ZEK-a, u vezi s odredbom članka 28. stavak 4. Zakona, te člankom 5. stavak 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11. i 151/14., dalje: Pravilnik) u kom postupku je nesporno utvrdio na kojim se nekretninama na području podnositelja zahtjeva nalazi EKI tužitelja te potom utvrdio koje su nekretnine u vlasništvu, odnosno pod upravom podnositelja zahtjeva te naposljetku izračunao i visinu naknade koju tužitelj mora plaćati kako bi mogao nesmetano ostvarivati svoje pravo puta. Navodi da je iscrpno obrazložio razloge i pravnu osnovu iz koje proizlazi da se podnositelj zahtjeva treba, u svrhu primjene članka 28. Zakona smatrati vlasnikom tih nekretnina, pozivajući se na odredbe Zakona koje navodi tužitelj, na odgovarajuće stručne članke i stajalište ovog Suda izraženo između ostalog u presudi poslovni broj: Us-12057/2006-8 od 15. siječnja 2010. godine zaključujući kako su javne površine i nerazvrstane ceste od lokalnog značaja te su jedinice lokalne samouprave po sili zakona ovlaštene i obvezne za iste skrbiti te za iste odgovarati ali njima i upravljati. Glede načela povjerenja u zemljišne knjige poziva se i na stajalište Ustavnog suda Republike Hrvatske izraženo u predmetu, broj: U-III-3387/2015 te na brojne odluke istog suda vezane uz uspostavu vlasništva jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave na nerazvrstanim cestama te se poziva i na posljeticu na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj: Rev-2311/11, prema kojem je bitno faktičko, a ne zemljišno-knjižno stanje nekretnina. Smatra kako se slučajevi u kojima u zemljišnoj knjizi jedinica lokalne samouprave nije upisana kao vlasnik, premda je vlasništvo stekla po samom zakonu, uglavnom odnose na situacije pretvorbe društvenog vlasništva pa se u zemljišnoj knjizi nalaze (neizmijenjeni) upisi društvenog vlasništva (ili općenarodne imovine što je prethodilo društvenom vlasništvu) te upisi prava upravljanja, korištenja i raspolaganja za korist bivših općina ili općinskih tijela upravljanja. Navodi kako je društveno vlasništvo pretvoreno u privatno vlasništvo kroz niz propisa tijekom razdoblja prilagodbe zaključujući kako slučajeve upisa društvenog vlasništva s upisanim pravom korištenja za korist prednika današnje općine treba smatrati i smatraju se upisima vlasništva. U odnosu na javna dobra u općoj, odnosno javnoj uporabi koja su u zemljišnim knjigama upisana kao javno dobro, javno dobro u općoj uporabi ili javno dobro u javnoj uporabi smatra da je jedinica lokalne samouprave njen vlasnik, ako kao vlasnik nije upisana Republika Hrvatska. Ističe da je dokazano da su te sve kategorije upisa vlasništva koja su tužitelju sporne po sili zakona postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave. Smatra neosnovanim prigovor tužitelja kako potvrda o pravu puta nema utjecaja na cjelovitost i sigurnost mreže, jer bez potvrde o pravu puta tužitelj ne može ostvariti pristup nekretninama na kojima se nalazi njegova infrastruktura u svrhu održavanja i popravka iste te se u tom smislu poziva na presudu ovog Suda, poslovnog broja: Us-11646/2010. Upravo suprotno stajalištu tužitelja, kojim institut prava puta razumije isključivo kao svoje pravo a ne i obvezu, ZEK jasno propisuje kako je ostvarivanje prava puta moguće samo uz plaćanje odgovarajuće naknade te kako tuženik kao regulatorno tijelo ima zadaću, na zahtjev infrastrukturnog operatora izdati potvrdu o pravu puta, ali isto tako i na zahtjev vlasnika ili upravitelja općeg dobra utvrditi infrastrukturnog operatora i visinu naknade za pravo puta, to posebice u situaciji u kojoj je veliki broj jedinica lokalne samouprave tužitelju zabrani pristup nekretninama na kojima se nalazi EKI, a tužitelj

godinama ne poduzima odgovarajuće mjere za rješavanje imovinsko pravnih pitanja s vlasnicima ili upraviteljima nekretnina. Osporenim rješenjem omogućuje se tužitelju korištenje nekretnina kojima zainteresirana osoba upravlja a vlasniku nekretnine ili upravitelju općeg dobra omogućuje se dobivanje naknade za pravo puta, koja predstavlja pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga. Ističe da postoji jasna veza između ovog postupka i sigurnosti i cjelovitosti mreža i usluga jer je jasna pravna situacija oko toga tko je obavezan osigurati nesmetano izvršavanje prava puta i kome je tužitelj dužan platiti naknadu. Tužitelj zahtjeva od tuženika i suda da zanemare faktično stanje na nekretninama i omogući istom korištenje nekretninama koje su nesporno javno dobro, vlasništvo zainteresirane osobe kojima ona nesporno upravlja, bez ikakve naknade. Identifikacija nekretnina izvršava se temeljem odredbi pravilnika, temeljem elaborata i tablice. Osim toga identifikacija nekretnina te kontrola zemljišnih upisa u odnosu na faktičko stanje vrši se koristeći i digitalnu ortofoto kartu Republike Hrvatske (DOF). Podnositelj zahtjeva identificirao je nekretnine, što je dostavljeno i tužitelju, a popis nekretnina temelji se na geodetskom elaboratu koji je po zahtjevu tužitelja izradila ovlaštena geodetska kuća a u tijeku postupka nije bio sporan. Tuženik predlaže odbiti tužbu kao neosnovanu ističući da ne postoje uvjeti za donošenje rješenja o odgodi osporavanog rješenja pa predlaže i navedeni zahtjev odbiti.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu ističe da je u konkretnom slučaju stvarna nadležnost tuženika određena ZEK-om odredbom članka 12. stavak 1. točka 11. Zakona, pa između ostalih nadležnosti je i utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba i utvrđivanjem visine naknade za pravo puta. Poziva se i na odredbe članka 28. stavak 4. u vezi članka 29. stavak 1. i 27. stavak 1. Zakona kao i odredbu članka 5. stavak 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta. Ističe da se prema citiranim odredbama ovlaštenikom naknade za pravo puta ima smatrati vlasnik nekretnine, upravitelj općeg dobra napominjući da je jedinica lokalne samouprave vlasnik nekretnina već temeljem zakona u odnosu na nerazvrstane ceste koje se upisuju u zemljišne knjige kao javno dobro u općoj uporabi i kao neotuđivo vlasništvo jedinice lokalne samouprave (članak 102. stavak 2. Zakona o cestama) te je za istaći da je posve nebitno to što stvarno stanje nije usklađeno sa zemljišno-knjižnim pa je prigovor tužitelja o neusklađenosti promašen. Nadalje zainteresirana osoba iscrpno analizira odredbe Zakona o cestama, Zakona o elektroničkim komunikacijama. Napominje da je prema sporazumu o preuzimanju nekretnina i pokretnina bivše Općine Pakrac od 30. ožujka 1994. godine zainteresirana osoba preuzela u vlasništvo nekretnine unutar građevinskog područja katastarskih općina (naselja) koje se navode u prilogu 1. tog sporazuma pa tako i nekretnine u vlasništvu prijašnje Općine Pakrac sa katastarske Općine Filipovac, Šeovica, Stržićevac. Poziva se na odredbe Zakona o udrugama glede upisa DVD Dobrovac napominjući da navedene upise tužitelj u upravnom postupku ne osporava, iako mu je tuženik omogućio već to čini tek u tužbi. Protivi se prijedlogu tužitelja o odgovornom učinku tužbe jer tužitelj ničim nije dokazao već samo tvrdi da bi mu izvršenjem osporenog rješenja bila nanesena šteta koja bi se teško mogla popraviti. Predlaže odbiti prijedlog tužitelja za odgovornim učinkom tužbe i odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan. Naknadno dostavlja podnesak od 10. srpnja i 13. srpnja 2017. godine.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

U konkretnom slučaju osporeno rješenje tuženika je doneseno pozivom na odredbu članka 12. stavak 1. točka 11. te odredbu članka 28. stavak 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14., dalje: ZEK).

Odredbom članka 12. stavak 1. točka 11. citiranog Zakona propisano je da su u nadležnosti Agencije uz ostalo i regulatorni poslovi koji se odnose na utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Odredbom članka 28. stavak 6. istog Zakona propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od Agencije tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. tog Zakona te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Prema odredbi članka 27. stavak 1. Zakona operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru, na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba, u skladu s ovim Zakonom i posebnim propisima.

Osporeno rješenje tuženika doneseno je temeljem zahtjeva zainteresirane osobe od 16. svibnja 2016. godine, koji zahtjev je podnesen u smislu odredbe članka 5. stavak 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11. i 151/14.). Navedenom odredbom Pravilnika propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred HAKOM-om pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI iz odredbe članka 2. stavak 1. tog Pravilnika pri čemu upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ima pravo odabrati hoće li se visina naknade za pravo puta odrediti na način kako je to određeno stavcima 1. i 5. članka 7. tog Pravilnika. Naime, prema stavku 2. tog Pravilnika po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta HAKOM će izdati potvrdu o pravu puta i infrastrukturnom operatoru osim u slučaju ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovore korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa (stavak 3.).

U svrhu naprijed citiranih odredbi Zakona i Pravilnika tuženik je tijekom postupka od tužitelja zatražio dostavljanje podataka koji su propisani odredbom članka 3. kao sastavnog dijela zahtjeva infrastrukturnog operatora, upravo u svrhu izdavanja potvrde o pravu puta. Naime, Zakon o elektroničkim komunikacijama kao i citirani Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta propisuju ovlast upravitelju općeg dobra, odnosno vlasniku nekretnine da od Agencije tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora EKI izgrađene na tim nekretninama i utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Iz navedenog proizlazi da taj zahtjev treba biti potkrijepljen dokazom o vlasništvu nekretnine odnosno dokazom iz kojeg proizlazi da bi podnositelj zahtjeva bio vlasnik ili upravitelj općeg dobra. Dakle, proizlazi da je u odnosu na ovlaštenje zainteresirane osobe bilo odlučno točno utvrditi je li zainteresirana osoba vlasnik ili upravitelj općeg dobra koje činjenice u upravnom postupku moraju biti nedvojbeno utvrđene, što u konkretnom slučaju nisu. Naime, utvrđenje tuženika na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koje je podveo pod vlasništvo odnosno upravu zainteresirane osobe, protivno je podacima sadržanim u priloženoj Tablici 1 koja je i sastavni dio osporenog rješenja, koja sadrži podatke o vlasniku odnosno upravitelju za svaku pojedinu nekretninu. Stoga je izreka osporenog rješenja suprotna obrazloženju i sastavnim dijelovima izreke (Tablica 1).

Naime, temeljem uvida u priloženu Tablicu 1. osporenom rješenju ne proizlazi da bi zainteresirana osoba bila vlasnik i upravitelj svih nekretnina koje su obuhvaćene osporenim

rješenjem, pa je tako između ostalog na nekim nekretninama kao korisnik upisana Općina Poljana, Općina Pakrac, Dobrovoljno vatrogasno društvo, dok je na nekim od nekretnina vlasništvo nepoznato. Za pravilnu primjenu mjerodavne odredbe članka 28. stavak 2. ZEK-a odlučno je utvrditi status ovlaštenika na nekretnini odgovarajućim dokazom iz kojeg nesporno proizlazi da bi zainteresirana osoba – podnositelj zahtjeva bio vlasnik nekretnine ili upravitelj nekretnina koja je opće dobro. U tom smislu pogrešno tuženik smatra da je za primjenu navedene zakonske odredbe odlučno faktičko stanje, jer bi takvim shvaćanjem tužitelj mogao biti doveden u situaciju da spornu naknadu ujedno mora plaćati i ovlašteniku na nekretnini koji bi svoj status dokazao primjerice zemljišnoknjižnim izvatom ili bi s druge strane to moglo dovesti do uskraćivanja naknade za pravo puta vlasnicima odnosno upraviteljima nekretnine. Nadalje, obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta postoji isključivo prema vlasniku nekretnina na kojoj je izgradio EKI, odnosno ako je EKI izgrađena na općem dobru onda prema upravitelju tog općeg dobra. Pri tom nije od utjecaja pozivanje tuženika na stajališta koja je ovaj Sud kao i drugi sudovi izrazio u odlukama koje se ne odnose na utvrđivanje infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, niti na izdavanje potvrde o pravu puta.

Iz razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u konkretnom slučaju došlo je i do pogrešne primjene mjerodavnog materijalnog prava pa će u postupku nakon ove presude tuženik otkloniti navedene nedostatke i novim rješenjem odlučiti o zahtjevu zainteresirane osobe u skladu s naprijed iznesenim pravnim shvaćanjem i primjedbama Suda (odredba članka 81. ZUS-a).

Obzirom na način kako je riješena ova upravna stvar nije bilo potrebe odlučiti o zahtjevu za odgodom izvršenja osporenog rješenja tuženika

Sukladno svemu naprijed navedenom, a s obzirom na prirodu ove upravne stvari, trebalo je temeljem odredbe članka 58. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao pod točkom I. izreke, dok je odluka pod točkom II. izreke donesena temeljem odredbe članka 14. stavak 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu 12. srpnja 2017.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštena službenik

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	29.9.2017. 9:12:40		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/17-01/11	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-17-4	spis	0	

d1980452